Ч. 267. Второк 8 грудня (25 падолиста) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Найвисше відручне цїсарске письмо. — З ради державної. — Справи балканьскі.

Wiener Ztg. оповіщує: Є. В. Цїсар вислав таке відручне Найвисше письмо: „Любий бар. Бінерт! Ласка небес позваляє Менї разом з Моїм народом обходити роковини дня, в котрім я вступив на Престол Монархії Моїх предків. До непроглядного ряду доказів любови і привязи за довгі літа, прилучають ся тепер ріжві манїфестациї сердечного привязаня, котрі Менї з тої причини припали в участи. З того на ново пересьвідчую ся, як нерозривні суть звязи, котрі спільне щастє і спільні терпіня навязали межи Пануючим а народом. Торжество хвилї скріпило спостереженє, з якою живою пильностию сотворено дїло любови ближнього, котре дїлаючи добродійно, ще супротив пізнїйших поколїнь буде сьвідчити о благородности основателїв. Однако найчистїйшу радість зготовило Менї то, що приміняючи ся до Мого бажаня, в так великій мірі памятано о найбільше потребуючім зі всїх людских сотворінь, о вірнім дитяти. Коли великодушною жертвою журба і нужда будуть злагоджені і коли сльози неодної матери будуть отерті, то бачу в тім найцїннїйший овоч того достойного памяти року.

Спостереженє, що непохитна Династична ідея понад всї ріжницї і противности задержала сполучуючу силу, дає менї певвість, що так величаві чолобитні не померкнуть з тим днем, але будуть жити дальше в памяти, яко видимий знак незаколоченої згоди між Моїм Домом а Моїм народом.

Зворушений сьвіжими проявами давно випробованого і вірного відданя для Моеї особи, висказую всїм тим, котрі в тім торжестві словом або дїлом співдїлали, Мою Цїсарску сердечну подяку і поручаю Вам подати то до публичної відомости".

На суботнїшнім засїданю палати послів в хвилї, коли президент Вайскірхнер входив до салї, розпочали чеські радикали великий гамір в супроводі свистaвок і трубок, а то на знак протесту против заяви Вайскірхнера, зложеної при кінци послїдного засїданя про пригоду п. Кльофача.

Президент серед гамору розпочав засїданє; відчитано головний зміст кількох внесень, хоч нїхто нічого з того не розумів, наслїдком безперервного гамору. Забрав голос ческий соц. дем. Модрачек в справі буджетової провізориї. Критикував остро поведенє правительства, закидаючи бар. Бінертови, що невластиво грозив розвязанем палати.

Відтак довшу промову виголосив молодочех др. Крамарж. Бесїдник запротестував против оногдашної відповіди президента Вайскірхнера на питанє бесїдника в справі посла Кльофача і против веденя справ президентом Вайскірхнером та відкладаня відчитуваня інтерпеляций на конець засїданя. Бесїдника і пос. Абрагамовича, коли свого часу хотїли зробити то само, обкинули Нїмцї лайками. Взагалї в Австриї єсть двояка справедливість: одна супротив Славян, а одна супротив Нїмцїв. Бесїдник закидував Нїмцям брак льояльности супротив Чехів, пригадав події в Хебі і инших нїмецких містах та обструкцию Нїмцїв в ческім соймі, між тим як Чехи все льояльно додержували вірности супротив коаліциї. Бесїдник виступав против студентских „булів" нїмецких в Празї і против спроваджуваня в тій цїли стутентів з Німеччини.

По промові дра Крамаржа говорив др. К. Левицкий і заявив ся іменем свого клюбу супротив буджетової провізориї. Послїдний говорив социяліст пос. Дияманд і заявив, що социяліести будуть голосувати за буджетом. По

---

18)

ПО БАЛКАНЬСКІМ ПІВОСТРОВІ.

(Після Гессе-Вартеґґа, Колера і др. зладив К. Вербенко).

(Дальше).

Музикально образована жінка султана виучила ся музики по части ще за молоду, по части ще від свого теперішного мужа. Она, бачите, єсть донькою помершого султана Абдул Азіса, котрий своїй улюбленій дитинї дав знамените вихованє. До її подружа з теперішним султаном прийшло таки із справедшної любови. Коли она одного разу глядала учителя їзди на коня, підняв ся був учити її тої штуки молодий Абдул Гамід, її свояк. Не довго тревало, а учитель і учениця полюбили ся та й небавком опісля пібрали ся. Султан ще й нинї майже що вечера заходить до своєї улюбленої жінки і обоє грають на фортепянї на чотири руки.

Абдул Гамід єсть і глубоко релїґійним чоловіком. Страшні події перед єго вступленєм на престіл, поражки і утрати земель, які в перших роках єго пановaня навістили колись так могучу османьску державу, а відтак і замах на него, укріпили єго ще лиш більше в єго релїґійнім почуваню. У всїх тих нещастях видів він лиш кару Аллаха за непошановане науки Магомета і постановив собі довести її до нової сили і сьвітлости. З як найбільшою совістностию держить ся він постанов і приписів корану, виконує щоденні практики, відмавляє молитви і відбуває приписані умиваня. В місяци посту не споживає через цїлий день віякої страви і не пє нічого, хоч би навіть і води, а так само також і не курить. Один з двірских достойників сказав одного разу зовсім справедливо про султана: На цїлу нашу державу султан Абдул Гамід то найпобожнїйший чоловік.

Оттак минає житє султана у вічній одностайности, котру перeривають хиба такі торжества, як „селамлик" та „байрам". Перше з них, селамлик, то сполучена з войсковою парадою церемонїя виїзду султана що пятницї на молитву до мошеї. А треба знати, що у магометан має пятниця таке саме значінє, як у Жидів субота, а у християн недїля.

Хто з чужинцїв хоче взяти участь в селамлику, мусить зголосити ся в своїй амбасадї, а звідтам дадуть єму позволенє. Довгою, повною пороху улицею їде ся відтак понад Босфор попри височезні мури города султаньскої палати Дольмабаґдже, котру побудував був собі султан Абдул Меджід в половинї девятнайцятого століття над самим морем. Відтак виїздже ся на чистїйші горби Їлдіс-кіоска, перед котрим красує ся величава, збудована теперішним султаном з білого мармору мошея Гамідів.

Дорога єсть добра. Улицею машерує войсько на параду а боками стоять товпи народа, серед котрих увихають ся поліцаї і тайні аґенти; вози, що котять ся довгими рядами, старають ся одні других перегонити. Наконець стаємо на місци і нас — бодай тих, що не удостоїли ся чести бути представленими султанови — виводять на вузку терасу, де за хвильку збирає ся дуже ріжнородне товариство, котрого пильнує значне число турецких аґентів поліцийних, щоби де не всунув ся якийсь анархіст.

На терасї зібрало ся вже кількасот осіб, котрі з очевидною цікавостию дожидають, що то буде. Між зібраними видко значне число Англійцїв в шпортсменьских шапках, а деякі Американцї навіть обурюють ся, що їм тут не позваляють закурити люльки як у себе дома. Тимчасом уставляє ся войско: кілька шкадронів кавалєриї на сивих конях, богато піхоти, Альбанцї в своїх білих вовняних одягах з чорними шнурами, Сирийцї в зелених турбанах довкола червоного феза — всї хлопи як дуби.

Достойники державні, амбасадори і посли чужих народів збирають ся на подвірю мошеї. Тут повно золотом вишиваних уніформів, в котрих Туркам так дуже не до лиця. Не забуду нїколи того чорного як вуголь старого мурина, що в уніформі европейского ґенерала ходив мов би калїка. Крім сих видко тут ще й кількох мужчин в довгих майже по саму землю орієнтальних свитах. Наконець отвирає ся таїнственна брама Їлдіс кіоску; попереду поступають многі достойники а за ними їде султан в повозї. В тій хвили витає єго войско грімким: „Най жиє падишах!" а з мінарету несе ся протяглий співний голос муецціна, взиваючий вірних до мотитви. В кількох дальших

промові пос. Диямандa засідане закрито і назначено слідуюче на середу.

В Анґлії дав ся чути дуже поважний голос. „Daily Graphic“ пише, що то не запевнить мира, коли хоче ся застрашити велику державу, як Австро Угорщина і коли творить ся для неї таку ситуацию, в якій она має до вибору війну або понижене. Годі, щоби австрийске правительство, хоч би не мало рациї, наставило ще ліве лице. Все почуте справедливости виладовала Европа на Австро Угорщину, хоч єї хибою є лише метода, але і та не є так злою як поведене Болгариї, взглядом якого наші політичні фарисеї не підносять голосу. То, що стало ся, має ту добру сторону, що як сказав Ґрей, ніхто не потерпів материяльної шкоди. Коли би мала Австро Угорщина дати відшкодоване, то мусіло би оно відповідати єї достоїньству і метерияльним користям. Але годі очікувати, щоби Цїсар в ювілейнім році свого повного слави володіня понижав ся яко покутуючий в мішку з попелом перед цареубийцями в Білгороді і перед Якобінами в Царгороді.

Заграничне положенє починає поправляти ся в наслідок підготовленого зближеня між Росиєю і Австриєю. Сербский міністер заграничних справ Милованович підчас побуту в Петербурзї висловив ся перед редактором „Нового Времени“, що Росия признала анексию Босни і Герцеґовини, отже і конференция буде приневолена то признати. Сербія могла би в найлучшім случаю числити на дрібну областну винагороду. Супротив того заявляє „Reichspost“ : „ані одної пяди землі босаньскої для Сербії!“ До „Magdeburger Ztg.“ доносять з Петербурга, що австро угорский амбасадор ґр. Берхтольд був на довшім послуханю у царя а відтак переговорював з міністром заграничних справ Ізвольским, а наслідком того уважають можливим зближене Росиї до Австриї в справі конференциї.

В Сербії починають остигати з военного одушевленя. По повороті дипльоматичних висланників із европейскі двори відбуло ся тайне засідане скупштини, а звіт, який подали ті висланники із своїх заходів, охолодив военний настрій, бо Сербія могла впевнити ся, що ніяка европейска держава не хоче вдавати ся у війну з Австриєю задля Сербії. Начальник петербургскої телеґрафічвої аґенциї бар. Гірз звернув ся до сербского посла Поповича, щоби вплívав на втихомирене сербского дневникарства, бо Росия заходить ся коло того, щоби балканьскі справи упорядковано на конференциї, перед котрою Росия не признасть анексиї Босни і Герцеґовини. Мимо всего того Сербія веде запопадливо приготоване до війни.

Оден з визначних молодо турецких послів Фуад-паша висловив ся, що поки-що Туреччина має у себе дома богато до діла, але колись прийде час, що обсадить она границю сильними войсковими залогами, при чім буде їй то рівнодушним, коли се будуть уважати оружною демонстрациєю. А єго приятель Гакі-бей, визначний член молодотурецкого комітету в Солуви, заявив, що як лише Туреччина скрíпить ся, тоді почислить ся наперед з Болгариєю, а опісля з Австро-Угорщиною.

Турецкий парлямент має відкрити сам султан престольною промовою дня 14 с. м. Арабскі посли утворили окремий клюб. Они відносять ся неприхильно до европейскої конференциї, бо всі такі конференциї кінчили ся обкравуванем Туреччини. Також неприхильно відносять ся они до анґльофільскої політики молодотурків, а ті знов споглядають на Арабів як на сепаратистів. Імовірно арабскі і християньскі посли будуть в турецкім парляменті відгривати важну ролю язичка у вазі. — Великим везиром має стати Гільмі-паша, відомий начальник македоньскої комісиї для реформ, а тепер міністер внутрішних справ.

Новинки.

Львів, дня 7-го грудня 1908

— **Відзначеня.** Кавалером золотого руна іменував Є. В. Цїсар ґр. Романа Потоцкого.

— **Іменованя.** П. Управитель міністерства рільництва іменував ветеринарийного лікаря Йос. Заґурского старшим ветеринарийним лікарем, а практиканта рахункового при дирекциї лісів і домен Фел. Орловского асистентом рахунковим. — П. Управитель міністерства скарбу іменував старшого комісаря сторожі скарбової II кл. Апол Домбровского старшим комісарем скарбової сторожі в Чернівцях.

— **Звеличане цїсарского ювилею.** Громадска рада в Суботові, станиславівского повіта, ухвалила на внесене начальника громади п. Якова Трача в нагоди 60 літного правлїня Найдостойнїйшого Монарха дар 50 К на будову бурси „Просьвіти“ в Станиславові.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Дня 10 грудня о год. 9 відбуде ся в маґазинах товарових стациї у Львові публична лїцитация невідібраних товарів як: вино, горівка, коняк, мід олива, кава, мило, сукно, машина до шитя, полотно, веркало, цукор, одїж, шкіра, вода мінеральна, скло, січкарня, ровер, біле, кальоші і т. д.

— **Ювилейний дар** для тов. „Просьвіти“. Ц. к. Президия Намістництва у Львові позволила резолюциєю з дня 4 грудня с. р. до ч. 21.232/пр. тов. „Просьвіти“ у Львові на збиране в місяци грудни с. р. і січни 1909 р. добровільних даткій ювилейних на цїли товариства у всхідних повітах краю при нагоді обходженя 40-лїтного ювилею в поодиноких місцевостях і при помочи писемних відозв з виключенем квестованя від дому до дому і під услівєм, що результат складок буде оголошений в однім з львівских дневників. Значить ся, що не вільно збирати при помочи ящиків чи юкстових книжочок, квестуючи від дому до дому. Обовязком нашої інтелїґенциї поучити о тім селян, щоби з несьвідомости не попали в колїзию і не наразили ся на грошеві кари. Зате вільно збирати при нагоді ювилейних зборів чи то філїяльних, чи то в поодиноких читальнях.

— **Нещастна пригода на зелїзници.** В пятницю в саме полудне переїхала машина на зелїзничій стациї в Золочеві зарібника Нухима Шора, котрий погиб на місци. Убитий займав ся ладованем товарів на тамошнім двірци і з тяжко заробленого гроша удержував жінку і 3 дрібних дїтий. Причиною пригоди була власна неосторожність нещастного.

— **Шкарлятина у Львові** ширить ся зі скріпленою силою. З тої причини замкнено кілька кляс в поодиноких народних школах на протяг 8 днів.

— **Сьвято-Николаївскі вечерницї** відбудуть ся в суботу, дня 19 с. м. в великій сали „Народного Дому“. Комітет обдумує вже від тепер щоби день сей позістав для всіх в милій памяти. Дохід призначений на рускі захоронки у Львові, отже вже сама цїль повинна згромадити всіх прихильників бідної дїтвори.

— **Густа мрака** навістила в послїдних днях улицї Парижа і деяких француских міст. В Пари-

---

возах їдуть дами султаньского гарему і князї цїсарского роду в заслонених каритах.

Молитва триває всего не більше як чверть години, відтак виходить султан знову з дому божого і тут в присінку мошеї каже представляти собі деяких гостий. Султан Абдул Гамід то малий худощавий чоловічок з головою похиленою трохи наперед а характеристикою єго лиця то довгий остро загнений в долину ніс, котрий почавши від Могаммеда II., завоевателя Константинополя, задержав ся в роді Османів аж до нині, подібно як вистаюча груба долїшна губа в роді Габсбурґів або довгий ніс в роді Веттинів — приміром довгий ніс у теперішного короля болгарского Фердинанда.

Представлене скінчило ся. Ті, до котрих султан промовив, усьміхають ся з радости і щастя, яке їх стрітило, а султан сїдає до повоза, запряженого парою сивих коний, бере сам поводи в руки і серед грімких окликів войска та зібраної публики їде назад до Їлдіс-кіоска віддаленого яких 200 кроків від мошеї. Достойники, по найбільшій части грубі панки з короткими ногами, біжать за ним задихані. На конець замикає ся брама з лоскотом і селямлик скінчив ся.

Але селямлика з дня 21. липня 1905 султан Абдул-Гамід до кінця житя не забуде, бо того дня мало що не пожив смерти. Того дня повозив Абдул-Гамід також сам своїм повозом, коли якийсь скритоубийник кинув в него бомбою, котра вибухла зараз за повозом. Вибух був так сильний, що коня, котрого ведено за повозом, кинуло на 50 метрів далеко а від кусів розсадженої бомби згинуло 30 людий. Султанови не стало ся нічого а він при тій страшній події задержав дивний спокій і поїхав назад до палати.

Ласка Аллаха охоронила єго від наглої смерти, але небавком опісля розійшла ся була чутка, що султан тяжко занедужав і вся штука єго 31 прибочних лікарів не могла дати єму ради та змусила єго шукати помочи у заграничних лікарів. А звістно, що лікарі уміють додержати тайни, якої вимагає від них їх званє а так само й в цїлій турецкій державі не вільно говорити нічого про хоробу султана. Длятого й до нинїшного дня не знає ся, на яку хоробу султан тоді був занедужав; то лиш річ певна, що то якась невилїчима недуга, котра від часу до часу султана сильно мучить і остаточно готова колись несподївано конець єму зробити.

Нехай би то стало ся в теперішних дуже небезпечних часах а наслідки єго смерти могли би стати ся страшні; ворохобня вибухла би без сумніву в цїлій державі, а добрі сусїди без сумніву кинулись би зараз дїлити між себе спадщину по „хорім чоловіцї“. Як доси то стоять в Туреччинї ворожо против себе дві партиї: Старо- і Молодотурки. Старотурецкій партиї залежить на тім, щоби удержати давний лад в Туреччинї, отже скасувати конституцию і всї вольности випливаючі з неї, бо лиш тоді всїлякі достойники та урядники могли би по давному здирати людий та наживати маєтків. Ся партия наміряє на случай смерти Абдул-Гаміда проголосити султаном єго улюбленого сина Абдул-Рахіма, котрому тепер минає пятнайцятий рік. Єсть то много надїйний молодець, котрий проявляє особливі здібности до управи османьскою державою тим, що почуває в собі якусь незвичайну охоту бити по лици не лиш своїх молодих ад'ютантів, своїх ровесників, але навіть і старші особи із свого окруженя. Молодотурки знов, котрі ще нинї верховодять, хотїли би мати наслїдником престола молодшого брата теперішного султана, Решада-ефенді, котрий подібно як і другі свояки Абдул-Гаміда, котрих уважано за небезпечних, сидів майже трийцять лїт як невільник в однїй із своїх палат. Говорять загально, що Решад ефенді єсть чоловіком дуже інтелїґентним і рішучим приклонником свободолюбивої форми правлїня на лад західно европейский.

Скілько правди в сих похвалах, годі знати, але то річ певна, що старотурецка партия не конче прихильна сему наслїдникови престола і Решад-ефенді мусів би з хвилею смерти свого брата мати ся дуже на осторожности, щоби єго де не замкнули або таки не вислали на тамтой сьвіт за братом. Душею молодотурецкої партиї єсть князь Сагабеддін, свояк султана, котрий задля своїх свободолюбивих і радикальних поглядів попав був в неласку у султана та мусів втїкати за границю. Він проживав в Парижи і аж в послїдних часах вернув знов до Константинополя.

(Дальше буде).

жи перервано з тої причини рух трамваїв, при чім поліцияити осьвічували смолоскипами улиці, щоби недопустити до нещастних пригод. Мимо того богато осіб потерпіло від переїханя. В Поассі погибли 4 особи, в Севрі наїхали на себе два поїзди, а в Парижи поліцийна хроніка записує сотки случаїв наїханя на себе возів.

† Помер о. Стефан Тарнович, греко кат. парох в Мшанци, дукляньского деканата, дня 3 с.м. в 38-ім роцї житя, а 10 ім сьвященьства.

— Експльозия бензинової лямпи. В склепі під ч. 7 при ул. Коперника у Львові уживають до осьвітленя склепу бензинової лямпи. Передвчера вечером лямпа нагле почала так сильно палити ся, що купець не могучи її загасити викинув горіючу лямпу на улицю; лямпа експльодувала на хіднику, а бензина облила кількох перехожих. Найблизше склепу переходила в хвили експльозиї п. Роз. Крульова з 11-лїтною дочкою Елен ю і торговельний помічник Салам. Кісман, а горіючий плин облив їм одіж так, що в однїй хвили всї троє були в полуміни. Переходяча публика кинула ся на ратунок і угасила полумінь, а однако всї потерпіли дуже сильні попареня рук і лиця, котрі заосмотрило поготівє ратункового товариства.

— Трамвай а похорони. Маґістрат міста Львова оповіщує: По отвореню руху електричного трамваю на лїнїї в улици Янївскій в цїли улекшеня переїзду заряджує ся отсим, аби всї похоронні походи на Янівске кладовище не задержували ся як доси перед в'їздовою брамою для відбутя релїгійних молитов і зняття домовини з каравана, але ставали аж по в'їздї каравана на площу за брамою Янівского кладовища без ставаня на гостинци.

— Желаня царя. З Петербурга доносять, що тому кілька днїв вислав цар відручне письмо до Цїсаря Франц Йосифа зі щирими желанями з нагоди ювилею. Спершу, як відомо, мав брат царя вел. князь Михайло особисто завести желаня від царя нашому Цїсареви, але з причини жалоби по смерти вел. кн. Алексія ту подорож відкликано.

— Відкликанє клевети. В своїм часї социялістичний дневник львівский „Głos" кинув клевету на о. Альфреда Врублевского, що він мав звести ґрафянку Т. і перейти на протестантизм. Ту клевету сензацию придумав „Głos" для зогидженя католицкого духовеньства, але нею скомпромітував себе і свою партию. В числї 279 „Głos" замістив в тій справі отсю заяву: „В ч. 227 „Głos-у" з 4 жовтня 1908 і в слїдуючих ми замістили статї про утечу кс. Альфреда Врублевского з ґрафянкою Т. та про перехід его на протестантизм. Поміщаючи ті статї, ми улягли містифікациї людий злої волї, які надужили довіря редакциї. Заявляючи проте отсим, що зміст тих статей в тій справі є неправдивим, відкликуємо отже сим всї заміти, кривдячі честь кс. Врублевского, висказуємо жаль з тої причини і перепрашаємо его за прикрість, яку ми єму зробили. З тої причини також складаємо 200 К на схоронище брата Алберта. — Редакция „Głos-у".

Телеґрами.

Сараєво 7 грудня. З огляду на напуючі тепер відносини, заострено надзір над зелїзницями і скріплено службу патрулїв в гранич них округах. Крім того правительство для спиненя фальшивих алярмів, заборонило стріляти з рушниць при вінчанях і инших народних забавах, звичайних в Боснї і Герцеґовинї.

Льондон 7 грудня. З Константинополя доносять, що Порта скріпляе войска над границею. Вислано 7 батерий до Митровиці.

Берлин 7 грудня. З Сальонїки доносять сюди, що анґлійский пароxід привіз до Сальонїки транспорт амуниції для сербскої армії.

Константинополь 7 грудня. Прибув сюди урядник сербского мінїстерства заграничних справ Палейкович, аби уділити деяких пояснень о сербскім торговельнім руху через Сальонїки, який має тепер збільшити ся, в наслїдок близького перевозу коний для сербскої армії, при чім Сербії розходить ся о улекшеня. Палейковича приймив великий везир.

Константинополь 7 грудня. Вчера відбули ся збори двигарів. Ухвалено вести дальше бойкот австрийских товарів.

Париж 7 грудня. Будапештеньский кореспондент Temps доносить, що управильнене відносин Туреччини до Австро-Угорщини зведено до справи грошевої. Бар. Еренталь поробив вже Портї предложеня, аби могли вскорі розпочати ся безпосередні переговори.

Надіслане.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педаґоґічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Наук. Тов—а ім. Шевченка у Львові ул. Театральна ч. 1 і в склепі Тов—а Взаїмної помочи учительскої в Коломиї (Парод. Дім) і у всїх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дітий.

Дітвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашнї, опр. 80 с.
Приятелї дітий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Лїтною порою, опр. 150 К.
Дїточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефунї 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелї чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповідання.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Мірон: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Ґрімів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с., опр. 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, третє нове виданє бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Житє і слава Тараса Шевченка, образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокорудз: Спомини з Атен з ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають посьпішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від **6 год.** вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·09, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05**, 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·42, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·43, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31**, 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33**, 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова Ворохти (від 1/7 до 31/7): 6·40.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і римо-кат. сьвята) 10·13 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в недїлї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Нейопада. (Телефона ч. 527).